

~~Το στέλλω στο διαγωνισμό Ε. Πετρόνδα του Συνδέσμου Παιδικού βιβλίου, Οκτώβρης 2008~~

~~ΚΟΝΤΟΡΕΒΙΘΟΥΛΗΣ 33 33 33~~

Μαρίνα

Αρτεμίδος

Η ΜΑΡΙΝΑ, Η ΤΡΟΜΠΕΤΑ ΚΙ Η ΣΟΝΑΤΙΝΑ
(Η Μάθημα Μουσικής για μικρα παιδιά).

Η μικρούλα η Μαρίνα
είναι αλλόκοτο παιδί,
κι εξηγούμαι δηλαδή:
Πιό πολύ απο τις κούκλες,
το κρυφτούλη, το κουτσό
πιό πολύ απ'τις σοκολάτες,
τις τηγανητές πατάτες
τα γλυκά, το παγωτο,
πιό πολύ απ'το κάθε τι
αγαπάει τη μουσική.

Τρώει, πίνει, αναπνέει,
Και... χωνεύει μουσική
και σαν πεσει στο κρεβάτι
μόλις πει να κλείσει μάτι
κολυμπάει στη μουσική.

Εαφνικά, καθώς κοιμάται...
ζωντανεύουνε οι νότες,
γίνονται εύθυμος στρατός
με στολές, κράνη και μπότες.
Βιολοντσέλα και βιολιά,
τύμπανα και μαντολίνα
φλάουτα, κόρνα, κιθάρες,
και τρομπέτες και κλαρίνα.
Νάτους, όλοι φωνακλάδες

και κεφάτοι στρατιώτες.

Εντρομη ξυπνάει η Μαρίνα!

-Τί φωνάζετε έτσι όλοι!

Ξεσηκώσατε την πόλη!

Μια Τρομπέτα λυγερή
που τη λένε Τρομπετίνα,
σκύβει πάνω απ'το κρεβάτι,
και με πονηριά στο μάτι
ψιθυρίζει στη Μαρίνα.

-Αντε, σήκω και θα πάμε
επίσκεψη στη Σονατίνα.
Σήμερα είναι Κυριακή!

-Άσε με ήσυχη, κι'εσύ!
γκρίνιαξε η μικρή Μαρίνα.
Δεν έχω όρεξη να βγώ.
Εχω πρόβλημα να λύσω
δύσκολο για το σχολειό:
Πόσα κάνουν δυό και δυό!
δεν μπορώ να το αφήσω.

-Μη σκοτίζεις, Μαρινάκι
το φτωχό σου μιαλουδάκι!
Ισα μ'αύριο θάσαι πίσω
με το πρόβλημα λυμένο.
Ελα, που σε περιμένω...
Ελα λίγο να ξεδώσεις,
στο λέω, δεν θα μετανιώσεις.

Ετσι μίλησε γλυκά,
η ναζιάρρα η Τρομπετίνα
και την πείθει τελικά

τη μικρούλα τη Μαρίνα.

Ξεκινούν με δυό σακίδια,
πού ήταν ίδια, ολοίδια
και στην κόψη και στην όψη:
Νότες για φαί η Τρομπέτα,
νότες για νερό η Μαρίνα.
Περπατήσανε λιγάκι
σε πεντάγραμμο δρομάκι.

Κάνανε πρώτο σταθμό
σ' ένα Βρεφικό Σταθμό.

-Ακούω ντο, ακούω μι
ακούω σι και φαρεμί
είπε ξαφνικά η Μαρίνα,
λες να είναι η Σονατίνα;

-Ακούω φα ακούω σολ
ακούω ντορεμιφασόλ
είπε και η Τρομπετίνα,
δεν νομίζω, βρε Μαρίνα
να είναι αυτή η Σονατίνα.

Μπήκαν μέσα στο Σταθμό,
ένας μπέμπης έκλαιγε,
ήθελε το μπιμπερόν.
Η Μαρίνα του το δίνει,
Ο μπόμπιρας το γάλα πίνει
και ξεσπάει σε γελάκια
το στομα του δίχως δοντάκια.

-Ουάαα χα χά. Ουά χα χά ...
φα και ρε και σι και φά

-Ουάαα χι χι. Ουά χο χό...

Μ'αλλα λόγια, ευχαριστώ!

Λίγα μέτρα παρα πέρα,
νοτες πάλι στον αέρα.
Η Μαρίνα σταματά
και ολόγυρα κοιτά.

-Ακούω ντό ακούω σί
λέει τεντώνοντας τ'αυτί.

Η Τρομπέτα συμπληρώνει
και το χείλι της σουφρώνει.

-Ακούω φα, ακούω σι
ακούω νότα δυνατη.

-Σας ακούω και τις δυό!
Νιάου νιάου φα σι ντο.
είπε μια μαύρη Ψιψίνα.

-Πάμε για την Σονατίνα,
έρχεσαι κι'εσύ, Ψιψίνα;

-Αχ, λυπάμαι, δεν μπορώ
έχω νιάνιαρο μωρό.
Θέλει γάλα να ψηλώσει,
ζεστασιά να μεγαλωσει.
Είμαι μάνα με ευθυνες,
που καιρός για σονατίνες.

Μ'ένα χάδι στο κεφάλι
Χαιρετάνε τη Ψιψίνα
και στο μαύρο της γατάκι
σκάνε ένα γλυκό φιλάκι
και το δρόμο παίρνουν παλι
η Τρομπέτα κι'η Μαρίνα.

Μπαίνουνε σ' ένα παρκάκι

-Ακουω λά ακούω ντό,
ακούω μι και φα και ντο.
Λέει σκεπτική η Μαρίνα.

-Ακούω λα ακούω ντό
ακούω κλάμα και κακό!
απαντάει η Τρομπετίνα,
λες να είναι η Σονατίνα;

Σωριασμένο στη γωνία
ένα κίτρινο πουλάκι.
Τις κοιτούσε μ'αγωνία
το μικρό καναρινάκι.

-Σιλαφα και σιλαρε,
λυπηθείτε με καλέ
Είμαι τόσο κουρασμένο
και με το φτερό σπασμένο
Να πετάξω δεν μπορώ
θα πεθάνω εδώ, θαρρώ.

Σκύβει ευθύς το Μαρινάκι,
παίρνει το καναρινάκι
και γλυκό φιλί του δίνει.

-Μη φοβάσαι, καναρίνι,
θα σε πάμε στη γιατρίνα
που τη λένε Σονατίνα,
το ησυχάζει η Τρομπετίνα.
Θα σου βάλει γιατρικό
απο νότες σι και ντό
βιταμίνες θα σου δώσει
κι έτσι θα σε δυναμώσει.

Οι δύο φίλες προχωράνε

με το κίτρινο πουλί
Αξαφνα μια μελωδία
άκουσαν απο βιολί

-Αχ, αυτή σίγουρα θάναι
η δική μας Σονατίνα,
είπε η μικρή Μαρίνα.

Το σπίτι ήτανε ψηλό
κι'είχε φράκτη χαμηλό
και παράθυρα είχε δύο
κι'απο πάνω άλλα δύο

-Δύο και δύο πόσα μας κάνουν;
έλα λέγε, Μαρινάκι
τη ρωτάει το πουλάκι.

-Αχ, δεν ξέρω, λέει η Μαρίνα
σώπα κι'άκου, η Σονατίνα.

Και καθίσαν στο σκαλί
η Τρομπέτα κι'η Μαρίνα
με το κίτρινο πουλί,
κι'ακουσαν με προσοχή
τη Σονάτα για βιολί.

Μόλις τέλειωσε...

-Αχ, το βρήκα,
λέει χαρούμενη η Μαρίνα.
δύο και δύο μας κάνουν δύο
κι'απο πάνω άλλα δύο.

-Μπράβο! λέει η Τρομπετίνα.
Αριστα παίρνεις, Μαρίνα!
Αντε τώρα πίσω αν θές

γιατι τέλειωσε το Χθές.
 Το Σημερα σε περιμένει
 στο κρεβάτι σου καυμένη.

-Τσιου τσίου σι και ντό
 αργησες για το σχολειό!
 έλεγε και το πουλάκι.

Εύπνησε το Μελινάκι
 τι να δει, ένα πουλι
 κίτρινο, καναρινί
 στο μπαλκόνι κελαηδεί.

-Ελα γρήγορα, μαμά,
 μπήγει μια φωνή η Μελίνα.

Τρέχει εκείνη τρομαγμένη:
 -Κόρη μου τι σου συμβαίνει;

-Καλά τόπε η Τρομπετίνα!
 η καλή μας Σονατίνα
 γιάτρεψε το καναρινι
 ντο και σι και φα και λά
 Νάτο τώρα, μια χαρά
 κι'έχει όλα τα φτερά.
 Τρα λα ρι λα ρί λα ρα
 τρά λα ρα λα ρι λα ρα.

Η μαμά της την κοιτάει
 το κεφάλι της κουνάει.

-Το παιδί μου τι έχει πάθει
 Μπας και πάτησε αγκάθι;
 μήπως έχει πυρετό;
 Θα φωνάξω το γιατρό,

τον κύριο Ντομιρεντό.

Ο γιατρός σε λίγο φτάνει
το σφυγμό της πρώτα πιάνει
βάζει και τ'ακουστικά,
την ακούει προσεκτικά
υστερα καλά κοιτάζει
το λαιμό της και τ'αυτάκια.

-Βλέπω κάτι ανθρωπάκια
Μοιάζουνε με στρατιώτες
με τα κράνη και τις μπότες
μα δεν είναι παρα... νότες.
Βλέπω κι'όργανα γραμμή,
σολ και φα και λά και μί
Βιόλες και βιολιά και κόρνα
και κιθάρες και κλαρίνα
πιάννα, τύμπανα, τρομπέτες,
ακκορντεόν και μαντολίνα
Μαρινάκι είσαι κι'εσύ
άρρωστη απο Μουσική!
Είναι αρρώστεια χαρωπή
αν και μεταδοτική!
Θεραπεία έχει ανάγκη
σοβαρή κι' εντατική.

Για φάρμακα της Μουσικής
συνταγή τους δίνει ευθύς
σε πεντάγραμμο γραμμένη
τη σφραγίζει συστημένη
με του Σολ χρυσό κλειδί.
Παίρνουνε τη συνταγή
η Μαρίνα κι'η μαμά της
παίρνουν και τον κουμπαρά της

και χωρίς καθυστερήσεις
σχόλια ή συζητήσεις
τρέχουνε στο Φαρμακείο.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ ΓΙΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
έγραφε η επιγραφή
Αχ, και τι δεν είχε εκεί!
Είχε δίσκους και κασέτες,
και βιβλία και δισκέτες
είχε νότες, είχε πάρτες
βαλς και πόλκες και καντάτες
καντσονέτες και σονατες
μελωδίες και ρυθμούς,
τραγουδάκια και χορούς

Είχε κι όργανα πολλά
και μεγάλα και μικρά
πιάνο, άρπες, και κλαρίνα
βιολοντσέλα, μαντολίνα
Ξετρελάθηκε η Μαρίνα
κόλλησε μπρός στη βιτρίνα.

Ξαφνικά, μα δεν μπορεί...
μια Τρομπέτα αστραφτερή
την κοιτάει χαμογελώντας
το χεράκι της κουνώντας.

-ΨΙΤ, της κάνει, Μαρινάκι
και της κλείνει το ματάκι.
Δεν θυμάσαι, εμείς οι δύο
και το κίτρινο πουλάκι
πήγαμε στη Σονατίνα,
δεν θυμάσαι Μαρινιώ;

-Αχ καλέ, η Τρομπετίνα!
ξεφωνίζει η Μαρίνα
Τρέχει αμέσως στη μαμά της
και τραβάει το φόρεμα της:

-Μανουλίτσα, θέλω αυτό
το φάρμακο να γιατρευτώ:
Μια Τρομπέτα συντροφιά
σε ήλιο και σε συννεφιά.
Θα φυσάω μι και ντό
και θάμαι πρώτη στο σχολειό.
Θα το βρίσκω στο λεπτό
πόσο κάνουν δυό και δυό.

Τι να κάνει η μαμά της,
ανοίγει ευθύς τον κουμπαρά της
έβγαλε άφθονα ψιλά
σι και φα και μι και λά.

Σε πανέμορφο κουτί
Τυλιγμένη σε χαρτί
βάζουνε την Τρομπετίνα
και τη δίνουν στη Μαρίνα.

-Μία δόση το πρωί,
Μαζί με γάλα και ψωμί,
και το απόγευμα άλλη μιά
με φρουτάκι η φρυγανιά
λέει ο Φαρμακοποιός,
ο κύριος Μιρεμιντό.
Σ' ένα μήνα η σε δυό
ναρθείς να σε ξαναδώ!
Αντε τώρα στο σχολειό!

Απο τότε η Μαρίνα
Μελετάει την Τρομπετίνα
Μα και τα μαθήματα της
Κι η χαρούμενη μαμά της
διαλαλάει εδώ κι εκεί:

-Το δικό μου το παιδί
Τρελαίνεται για μουσική.